

Катя Хенкел

Магически времена

Внезапно омагьосана

Книга 1

Издателство „Фюм“

На леля Хане

Катя Хенкел, родена в Карлсруе,
работи като журналистка и водеща
на радиопредавания, преди да се посвети на писането
на книги за деца и възрастни и да започне да превежда
на немски англоезична литература. Прекарва дълги
години в Лондон, Сан Франциско и Гоа (Индия), живее
известно време в Хамбург, а отскоро – в Лисабон.
Книгите ѝ за деца се превеждат на редица езици.

„Внезапно омагьосана“

е началото на една магическа трилогия.

**Magische Zeiten
Plötzlich verzaubert**

Author Katja Henkel

©2013 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany

www.arena-verlag.de

Through Anthea Agency

Alle Rechte vorbehalten.

**Магически времена
Книга 1**

Внезапно омагьосана

Превод Алеко Кръстанов Дянков

Редактор Мила Петрова

©Издателство „Фюм“, 2016

ISBN 978-954-625-997-4

Първа глава

Досега в живота ми се случиха доста неща. В „Топ 5“ на най-ярките ми постижения влизат:

Пето място: Станах най-добрата спринтьорка в училище – 50 метра за 7.9 секунди, и вече цели 13 месеца никой не успява да подобри рекорда ми!

Четвърто място: Аз съм най-добрата хип-хоп певица в града (поне според мен и дядо ми). Ура!

Трето място: Най-хубавата първа целувка (и то френска!). Съвсем, съвсем прясна – само отпреди седмица!

Второ място: Целувката беше с Том и беше идеалка ©! („Идеалка“ ще рече, че нещо е супергодино, а знакът © означава „всички права запазени“, защото в нашето семейство аз съм единствената, която решава кой и какво е „идеалка“. Отне ми известно време да си извоювам това право, но вече всички ми го признават.)

Открай време и завинаги на първо място: Най-добрата ми приятелка е братовчедка ми Сузе. Преди две години скрепихме друж-

бата си, като почти станахме кръвни сестри (аз дори си срязях палеца с нож, но Сузе припадна при вида на раната на пръста ми и така и не успяхме да смесим кръвта си както погобава).

Дядо все повтаря, че животът ми е като хубав ябълков пай – топъл и сладък, а понякога дори и със сметана. Мисля, че сметаната е целувката с Том (с кодово име ЦСТ). Оттогава обаче мина цяла седмица, а ние и дума не сме разменили. И това ми било живот като ябълков пай! Вчера пък, вечерта преди тринайсетия ми рожден ден, дядо нахълта при нас с един госта чудат подарък.

Двете със Сузе тъкмо се канехме да си лягаме. С нея делим една стая, откакто се помня. Родителите ми, малката ми сестра Лайла, леля Джени (майка на Сузе и сестра на майка ми), Сузе, по-големият ѝ брат Грег, дядо ми, котката Мау и аз живеем в къща с еркери и балкони, досущ като мъничък замък. На приземния етаж има голяма всекидневна с кухня и трапезария. Приемната на баща ми е в сутерена. Но всъщност само той го нарича така – всеки нормален човек би казал, че е просто мазе.

Общо сме осем души, а в къщата има само пет спални. Затова в най-голямата спалня спят родителите ми и Лайла. Дядо, леля Джени и Грег си имат по една по-малка стая, което

готук прави общо четири помещения и дори някой, който е пълна нула по математика като мен, може да сметне, че за нас двете със Сузе остава само една стая.

И така, дядо отвори вратата (без да почука, което наистина е необичайно за него). Държеше в ръка нещо като миниатюрно сангъче за съкровища – тъмночервена гървена кутийка със златни орнаменти и желязна ключалка.

– Слушайте – започна той, – ще ви издам една тайна. Лўна, утре ставаш на тринайсет години...

– Това не е никаква тайна – прекъснах го аз и хвърлих недоумяващ поглед към Сузе, която само сви рамене.

– Сузе – прогължи дядо, – ти също стана на тринайсет преди месец.

– И това не е тайна – отсече Сузе и двете въртнахме очи.

– Видях ви! – размаха кутийката дядо и невъзмутимо прогължи: – Нося ви нещо, наречено за вас преди повече от половин век!

С голямо усилие се сдържах да не погледна към Сузе и да не избухна в смях.

– Повече от половин век значи... Повече от 50 години, така ли, дядо?

– Да, повече от 50 години! И трябва да го получите, когато и двете навършите тринайсет години.

– Защо?

– Какво защо, Лўна? – обърка се дядо.

– Защо точно на тринайсет?

– Че откъде да знам? И спри да ме прекъсваш! – той се прокашля. – Пазете го като очите си, защото е много ценно, и го използвайте внимателно!

Никога не бях виждала дядо толкова развънван. Кутийката в ръката му сякаш бе озарена от магически ореол. И неговата фигура сияеше, като че ли някой бе запалил тайнствени светлинки под кожата му. А може би това беше просто заради лампата на бюрото...

– И какво има вътре?

– Два магически пръстена!

– Наистина ли? Супер! Като във „Властелина на пръстените“! – възкликна Сузе.

Дядо не ѝ обърна внимание, макар че преди време изгледа с нас и трите части на филма на дивидито в хола.

– Тези пръстени са на прапрабаба ви Елза льо Мар! Тоест на моята баба.

Ясно! Добрата стара Елза... Дядо много обичаше да ни разказва за нея. Преди много, много години Елза льо Мар била глава на фамилията. Сигурно е имала и съпруг, но за него и дума не сме чували. Явно не е бил чак толкова важен. Очите на дядо винаги светват, когато започне да разказва за *бабчето*. Според него тя можела да чете мисли. И дори май карала чиниите да летят из стаята. Забравила съм вече... Дали пък това не си го измисляше?

– Моята баба ми остави тези пръстени и ми заръча да ви ги предам, когато навършите тринайсет години. С диаманти са и са много ценни! – гласът му премина в шепот.

Предпочитах смартфон или пък... собствена стая например. Естествено, не му го казах.

– И както споменах, това е тайна. Никой не бива да разбира за тях. Никой освен нас и... – той пак се покашля. – Е, както и да е, най-добре всички да си траем.

Дядо остави кутийката на леглото ми и пригладу посивялата си коса, вързана на опашка.

– Добре! – кимна Сузе.

– Няма проблем! – казах и аз. Пък и кого го е грижа за някакви си стари пръстени?

– Прапрабаба ви Елза ви е написала и писмо – добави многозначително дядо с надеждата да проявим повече ентузиазъм.

– Много мило...

Дядо май наистина вярваше, че внучките му взимат всяка негова приказка за чиста монета. Вече съм почти на тринайсет, което, между нас казано, не е никак приятна възраст, като се замисли човек. Защото така или иначе не можеш да гледаш най-хубавите филми чак докато не навършиш шестнайсет. Но пък вече отдавна мина времето, когато дядо можеше да ни разказва разни небивалици.

– Нима Елза е можела не само да кара чиниите да летят из стаята и да предсказва какво ще се

случи, но и да пише писма до бъдещето? – Сузе повдигна едната си вежда. Винаги, когато го прави, много ѝ завиждам. – И как е знаела още тогава, че нас някога ще ни има? Тя ти ги е дала, когато си бил още мелък, колкото нас.

– Не, аз бях даже...

– Да, да, бил си по-малък от нас, добре! – прекъснах го аз. – Но нека си *представим*, че е успяла, така да се каже, да предвиди, че Сузе и аз ще се родим. Защо ѝ е било да ни пише писмо?

– Защо пък не? – отговори ми с въпрос дядо. – Нали ви е прапрабаба. Вижте сами – на плика пише „За Сузе и Лұна“.

– А гали случайно не си го написал ти? Няма как прапрабаба Елза да е знаела *имената* ни! Тогава дори родителите ни още не са били родени...

– Колко пъти съм ви казвал, че в този свят има много повече неща, отколкото можем да си представим! Сигурно ще разберете от писмото. Е, аз поне изпълних това, за което ме помоли *бабчето* – и дядо се загледа през прозореца.

– Хм, дядо... – прокашлях се аз.

Той ме погледна и рече:

– Ако щете ми вярвайте! Цели петдесет години пазих тези пръстени за вас. Вече са ваши. Време е да разберете каква тайна се крие в тях. Но си ги сложете чак на рождения ден на Лұна.

Дядо се въртна и тръшна вратата след себе си. Що за театър?! Типично за него!

Със Сузе решихме *в никакъв случай* да не си

лягаме. Вместо това щяхме да чакаме да стане полунощ. Не че вярвахме на дяровите брътвежи за магии и какво ли още не. Но пък преди половин век светът е изглеждал съвсем различно. Не е имало мобилни телефони, лаптопи и конзоли за електронни игри. Може би дори и тоалетни не е имало – за това вече не съм съвсем сигурна. Реално погледнато, 1960 година си е направо Средновековие. Хората в онези мрачни времена като нищо може да са убивали времето си с магии и други подобни неща.

Няколко минути преди полунощ двете със Сузе седнахме на пода. Тя придърпа тъмночервената кутийка, а аз взех ключето, което висеше на нея. Ключалката се отвори с тихо щракване и Сузе повдигна капака. Върху възглавничка от кадифе лежаха два златни пръстена. Единият беше със син камък, а другият – със зелен. Диаманти, каза дяро. А аз пък си мислех, че диамантите са само бели.

– Не е зле, а?

– Стават... Аз обаче повече харесвам сребро.

– На харизан кон зъбите...

– И ти си права – Сузе грабна единия пръстен.

Аз взех другия. Под пръстените лежеше пожълтял плик. Писмото от прапрабаба Елза!

– Настръхнах... – прошепнах аз. – Тук наистина са написани нашите имена.

– Ти пък! – Сузе погледна часовника си. – След малко става полунощ!

Десет, девет, осем... Спогледахме се и повъртяхме пръстените в ръцете си. *Пет, четири, три, две...* Дълбоко си поехме дъх. *Едно!*

– Честит рожден ден, скъпа братовчедке! – Сузе се наведе към мен и ме презърна. – От този момент нататък забогатяваш с един гуамант!

Погледнахме се в очите, изпънахме десните си безименни пръсти и нагнахме пръстените. Настана гробна тишина. Дори щурците в градината спряха да свирукат, или поне на мен така ми се стори.

– Хммм... – промърмори Сузе.

– Именно, хммм... – отвърнах аз.

– Усещаш ли нещо?

– Нищичко! А ти?

– Не!

Сузе тръсна дългата си коса, която блестеше досуц като излъсканата електрическа китара на дядо. Не очаквах нищо определено, но все пак очаквах да се случи нещо. А то – нищо. Пълно разочарование! Но и в разочарованието си човек може да съчини кратък рап.

– Сузе, я слушай – подхванах аз.

Няма магия.

Слаба ракия...

Ни вопъл, ни стон – пълна измама.

И косъм от главата ми не падна.

– От друга страна, трябва да сме доволни, че не ни порасна по още една глава например!

Сузе, както винаги, гледаше практично на нещата. Спогледахме се, щракнахме с пръсти, направихме „пистолети“ с палец и показалец и се прицелихме една в друга. Това означава, че сме на едно и също мнение.

След това Сузе се прозя, легнахме си и след няколко минути тя заспа.

Аз обаче – не. Сузе има неприятния навик да хърка, независимо дали лежи по гръб или по корем. (Затова все казвам: собствена стая = *идеалка*©; обща стая = девически пансион.) Сузе твърди, че хърка заради полипите в носа си и че това изобщо не зависи от нея. Но защо тогава не ѝ ги оперират като на Том? Той вече няма полипи, както наскоро ми сподели. И то точно преди да се ЦЕЛУНЕМ. Е, не беше особено романтично, но сигурно и той е бил толкова притеснен, колкото и аз. Това не съм го споменавала на никого, освен на Сузе. Естествено, без подробности за полипите.

Онази вечер Том изглеждаше просто убийствено. Черната му коса падаше пред очите му, което всъщност бе твърде жалко, защото очите му са върхът! Почти черни, със златни точки. Сузе твърди, че си въобразявам за златните точки, защото съм хлътнала по него. Но точиците си ги има, заклевам се! Устните му бяха меки и имаха вкус на праскова. Вероятно защото гъвчеше гъвка – а това го знам със сигурност, защото след целуването

(това май вече е новото ми хоби) гъвката се оказа в моята уста.

Сузе продължи да лежи по гръб и да хърка и при вдишване, и при издишване. И представа си нямах, че това изобщо е възможно. Понякога щом сутрин се събудя преди нея, слагам хартиена кърпичка на лицето ѝ. При всяко хъркащо издишване кърпичката танцува във въздуха като перце. Мога да се забавлявам така с часове. Но когато не можеш да мигнеш, това хъркане е влудяващо. Въртях се от едната страна на другата. Май пък скочи на леглото и се разходи върху мен. Въртна се няколко пъти на корема ми и накрая се сви на кравайче там.

Май всъщност се казва Лин Гре – като любимата ми рап певица. Когато баща ми донесе котето у дома, каза, че мога да ѝ избера име. Така и направих, но после сестра ми Лайла дощъпурка на кривите си крачета, гръпна ушите на писанката и каза „Май!“. Лайла е на година и половина и няма нито един косъм на главата си, все едно е гъщеря на Шрек. Затова пък доста мощно се оризва. Но най-много я бива в пищенето. Всеки път, когато – аха! – и да ми дойде до гуша от нея, тя се усмихва, поглежда ме с бухалските си очички и аз се разтапям. Е, от онзи момент нататък котката ни вече се казваше Май. Но пък това е по-лесно за изговаряне, отколкото Лин Гре. Та Май мъркаше върху корема ми като реактивен двигател. И

както си лежах в леглото, изведнъж ми стана ясно, че макар и вече да бях на тринайсет, проблемите ми са си все същите:

1. И без това съм прекалено ниска за възрастта си, а вече ми остава *все по-малко време* да израсна. (Предпоследна съм по ръст в класа. Знам го, защото наскоро всички трябваше да застанем пред един огромен метър на стената. У-ни-зи-тел-но, казвам ви!)

2. Все още нямам никакви гърди, а и за това времето изтича! Слава богу, поне за това метър в училище няма.

3. Трябва да деля стаята си с моята приятелка и братовчедка Сузе, която нощем хърка като разпрана.

4. Вече се притеснявам и за гядо. Дали пък не започва да оглупява от старост?

И преди всичко:

5. Споменах ли, че след целувката ни Том съвсем се изгуби? Никакъв не се обажда. Даже един есемес не ми е пратил. Дали пък няма някое добро упътване в интернет за това как е най-добре да се държиш преди, по време и най-вече *след* първата целувка?

Рязко се изправих, Мау тупна на пода и измюка обидено. Неочаквано ме осени една от онези идеи, които нощем изглеждат съвсем логични, а денем се оказват пълна шуротия. Трябва да дам на пръстена още един шанс. Че как би могъл да работи – нали, ако трябва да сме

съвсем точни, щях да стана на тринайсет чак в 4 часа и 29 минути. А това го знам, защото Кристен (съседката ми по чин в училище) ми направи компютърен хороскоп, за който ù трябваше точният ми час на раждане. Според нея бях зодия Лъв с асцендент Лъв.

Като разбра това, Кристен цъкна с език, тикна хороскопа под носа ми и отбеляза:

– Сега вече нищо не ме учудва.

– Какво искаш да кажеш?

– Львовете просто не могат да не са *постоянно* в центъра на вниманието. Непрекъснато трябва да ахкаш и да охкаш по тях, иначе се вкисват.

Да, благодаря ти, и аз никак не те харесвам, помислих си. До края на часа мълчаливо я заслушах с триъгълника си за чертаене.

Бележка до мен: Да проверя в Гугъл предимствата на операциите за премахване на полипи в носа, да съставя списък и да го дам на леля Джени.